

Eero Käärrik – tasakaalukas kulgeja

“Oma asju tuleb toimetada nii, et enesetunne oleks hea,” möönab Eero Käärrik, raamatupidamisteenust pakkuva Ecovis Vesiir OÜ juhatuse liige ja osanik. Selline hoiak kehtib nii tema äri- kui ka elustiilis.

TEKST: TIINA LANG
FOTOD: VEIKO TÕKMAN

Kulturistlikult maskuliinses vormis Eero püüab iga nädal joosta vähemasti oma kümme kilomeetrit, kuigi ta ise rõhutab, et sportlikku tausta tal ei ole ja vahel on

raske pärast mõneteistunnist kontoritööd end jooksma sundida. Aga “eesmärgi ja abinõu ei tohi sassi ajada”. Ta on veendunud, et tohutu enesepiitsutamine eesmärgi ei toida ja oma teadlikkusega –

mis tahes asjalikku ja tõesena mõjuvat teavet ammutades – tuleb jääda mõistuse piiridesse.

Eeroga juteldes jääb temast mulje kui väga tasakaalukast, kindla telje ja maapealse kindlusega mehest, kes igas ägedas tuulehoos võimalikku tormi ei kujutle. Ta paistab olevat vana rahu ise. Mõtleb parasjagu, enne kui midagi ütleb. Pigem napilt, aga samas veendunult. Ei kuku lobisema ega hoogsalt jahvatama ka oma lemmikhobidest nagu kalandus ja jahindus, kuigi mõnd värvikat jahi- või kalamehejuttu võiks ju oodata. Aga tema leiab, et sõnadega on kogetut raske kirjeldada, selleks peab tundma. Ja see on hoopis midagi muud.

Eero sooviks on olnud “hoida madalat profiili”. Et kas või internet ei pakuks temast rohkem infot kui hädapärast vajalik, peamiselt küll tema juhitava firma kohta, millega sai koos sõbraga alustatud 15 aastat tagasi.

Algusaegadesse tagasi vaadates tõdeb Eero, kes oli lõpetanud Tallinna Tehnikaülikooli, et “turg tundus tollal olevat tühi, aga ka teadmised turust ja majandamisest olid selle aja tasemel – praegusega võrreldes võrdlemisi primitiivsed. Me pidime käima firmades jutlustamas, et raamatupidamisteenust on vaja sisse osta”. Mees räägib seda toonil, justkui ei usuks ta isegi oma tookordset jutlustajarolli, seda võrd markantselt on asjaolud muutunud, niisamuti nagu ka vastasutatud firmade “mersu ja mobiiltelefoni sündroom”, mis tihtilugu ärist olulisemaks osutusid.

TASUB OLLA ETTEVAATLIK

“Kuskil mujal” – nii rõhutab Eero – pole ta tööl käinud, kuid oma firmast suurt tühimust ei ole tekkinud, sest raamatupidamise valdkond on kogu aeg muutunud. “Olles väikeettevõttes, saad arengut ja muutusi näha, nii et igavaks ei lähe.” Tema arvates tasuks äris hoiduda “lühinägelikest lollustest” ja vajalik on “oskus kapitali mõistlikult juurde kasvatada”.

Vesiir OÜ liitus aastal 2009 rahvusvahelise raamatupidamisfirmade ketiga Ecovis, et “haaret laiendada, saada uusi

kontakte ja näha, mis mujal maailmas toimub”. See on toonud erinevaid kogemusi, muu hulgas selliseidki, kus tasub ettevaatlik olla ja tausta kontrollida. “Kui firma kontaktid on kuskil uues kohas – messil, netiküljel vms väljas, siis ilmub välja ka susserdajaid, kes soovivad kas või Nigeeria kirju saata,” avaldab Eero justkui hoiatuseks, et alati püüab keegi konksu heita lootuses, et see aplalt või halba aimamata alla neelatakse.

Majanduslangus oli mehe meelest kasulik, sest lõi “tühjad kotid, mis püsti seista ei jaksanud, pikali”. Nemad Ecovis Vesiiris ei pidanud kedagi koondama, kuigi “langus oli nagu kõigil teistel”, selgitab Eero väikeettevõtja kiretu asjalikkusega, “sest meie valdkonnas pole ka ühest servast teise loksumist nagu näiteks ehituses”. Endiselt on firmas tööl paarkümmend inimest, kelle käsutuses ligi 300 ruutmeetrit moodsat büroopinda Delta Plaza ülelinnavaatega mustjas klaastornis, mis meenutab – vaatamata liigendatud klaasboksile pigem avarat ja õhulist tantsusaali. Võrreldes mõne muu kontoriga, kus võideldakse ruutsentimeetritega, tundub sinne suisa priiskamisena. Lisaks nettidele tööpindadele õdus köök ja dušiga olmeruumid, avar fuajee ja koosolekuruum. Seda Eerole mainides tundub mees üllatunud olevat, nägemata “tavalises töökeskkonnas” midagi erilist.

RUMALUST TULEB TUNNISTADA

Ettevõtja arvates peab oma firma rütmi pidevalt jälgima. Edu valemiks on teha oma tööd hästi. “Pikas perspektiivis muud valemite polegi.” Muidugi on viieteistkümne aasta jooksul Ecovis Vesiirilgi keerulisi olukordi olnud, kuid “jooksva töö viperusi ei tasu jamadeks pidada”. Ametis peavad olema oma ala profid, mitte “mingid tüpaažid”. Ja üks Eero tõdemusi on

kindel: “Intriigitsejaid ma enda kollektiivis näha ei taha, sõltumata, kui tugev tegija ka ei olda!”. Ta kinnitab, et nende meeskond on väga hoolikalt valitud, kellelgi pole kohusetunde või töösse suhtumisega

probleeme olnud. Siiski peab rollijaotus ja hierarhia ettevõttes paigas olema, kuid “ülemusel tuleb oma positsiooni lugupidamise ja erudeeritusega kaitsta”. Oma pikaaegse juhikogemuse põhjal tõdeb ta, et “kui juhi korraldusi täidetakse vaid hirmust vallandatud saada, siis pole asi õige. Niisamuti nagu ka vastupidi”.

Mees rõhutab, et parim võimalus konflikte lahendada on neid vältida, ent kui see pole võimalik, tasub vaadata kokkupõrke iseloomu. Ja seda lahata püüdes probleem selgeks rääkida. Teda ennast endast välja viia on võrdlemisi raske, sest oma loomusele omaseks peab ta tasakaalu. “Selleks, et mina kõva hää-

lega karjuma või asju loopima hakkaksin, peaks ikka väga palju vaeva nägema.” Siiski

vihastab teda “süsteemaatiline lollus”. “Ma tõesti vihastan, kui inimene ei taha tunnustada oma rumalust ja arvab, et kõik teised on lollid. Kuid see ei tähenda, et ma ise sellest patust täiesti vaba oleksin.”

Pidev enesetäiendamine on elus vajalik sundkäik, sest “asjad muutuvad kogu aeg ja nendega peab kursis olema”.

RAHA POLE AINUS VÄÄRTUS

Tõeliseks eluväärtuseks peab firmajuht oskust “väärtusi õigel hetkel ümber hinnata”. Tuleb aru saada, et asjad on keerulisemad kui need näivad. Või “kui oled ise midagi valesti teinud, siis sellest tuleb endale ise aru anda, mõistusega tagasilööke hinnata ja mitte ööund kaotada”. Eero sooviks on oma tegevustes ausaks ja eetiliseks jääda ning mitte pettuste peale midagi ehitada.

Materiaalseid vahendeid ei pea ta oma elus A-ks ja O-ks, kõike ei saa rahaks vahetada, sest elus on muidki väärtusi. Ta ei hinda mehi, kes “võtavad käe taskust välja ainult selleks, et raha vastu võtta”.

Oma häid külgi ja omadusi ei pea ta vajalikuks ise rõhutada põhjendusel, et “ma ei hakka rinda kummi ajama, las seda hindavad kõrvaltvaatajad, mina olen tagasihoidlik”. Siiski julgeb ta esitleda oma esmast varjukülge, milleks peab laiskust. “Teen hoogsalt ja produktiivselt seda, mis huvitab,” selgitab Eero, aga kui “asi on ebahuvitavaks muutunud, siis on raske end motiveerida”. Sellegipoolest – vähemasti

Edu valemiks on teha oma tööd hästi

“Kui juhi korraldusi täidetakse vaid hirmust vallandatud saada, siis pole asi õige”

praktilisi ja igavaid töid kodus majapidamises lahendab ta tõrkumata – logisev ukse link kodus parandamata ei jää.

ÜRGSED KIREHOBID

Väikeettevõtjana ei saa mees kunagi palgalise tavapärasest 28-päevast puhkust järjest nautida. “Kuigi ma teen tööd nii palju nagu just parasjagu vaja ja ei pea ülemusele avaldust kirjutama, siis üle nädala pole ma korraga puhanud.”

Juulis kontorist eemal olles lõõgastus ta paadiga matkates ja õngitsedes.

Mida see õngekorkidega jändamine ja vee ääres passimine annab, pole Pirita-Kosel kasvanud ja sealse jõe ääres poisipõlvest saadik ritva hoidnud Eero meelest võimalik seletada neile, “kes õngitsemise tähendust ei tea”. Igal juhul on selle taga “ürgne jahikirg”, mis on saagihimust märksa võimsam. Kalastamist kui toidu hankimise viisi peab mees kulukaks ja mõttetuks, sest poest võiks harrastuseks kuluva raha eest kuitahes palju kala osta. Oluline on keskkond, vaikus, rahu.

“Ma võiksin kaks-kolm kuud järjest pikki loenguid pidada, milliseid mõtteid õngekorgi passimine tekitab – kuidas vesi voolab, kala liigub jms,” püüab Eero oma hobikire saladust selgitada. Enamasti käib ta kalal – Peipsil, Emajões, Kasari jõel või Pärnu lähel – üksinda või sõpradega, vahel liitub temaga muusikust abikaasa. Siiski meeldib Eerole olla osaline ka õngitsemisvõistlustel, kus võib juhtuda, et 125 mehel on õnged vees ... Korra on ta tulnud õngitsemises ka Eesti meistriks, kuid paaril viimasel aastal pole ajapuudusel võistlustel osalenud.

“Võistlus- ja hobipüük on kaks erinevat asja,” rõhutab mees, kes tahab meeldivaid tegevusi jagada. Tema arvates elab igaühe sees jahimees, kütt ja korilane. See ajendab vee äärde ja metsa, olenemata ilmaoludest, ning annab samas võimaluse end töö- ja muremõtetest välja lülitada.

“Hobide puhul ei saa tulusid-kulusid kokku lüüa, mingit matemaatikat teha, sest väärtused pole numbriliselt võrreldavad.”

KÕIK ON NÄILISEST KEERULISEM

Kui kalastama hakkas Eero koos isaga, siis jahimeheks saama ajendasid sõbrad, kes teda endaga kaasa kutsusid. “Jaht normaalses inimeses agressiivsust ei

võimenda,” on mees kindel, “pigem see distsiplineerib ja sunnib oma tegusid rohkem kontrollima.” Ka ei ole metsa minnes teada, kas “saab pauku teha ja midagi kotti panna, aga liha hankimine ei ole ka motivatsioon. Võid kuuse all istuda, olla looduskeskkonnas, saada värsket õhku ja jahielamusi”. Oluline on hea seltskond – sarnase mõtteviisiga inimesed koonduvad, kuigi argielus on kõik erineva tausta ja tõise tegevusega.

Jahi kui tiimitöö puhul torkavad Eero sõnutsi silma inimeste erinevad isikomadused, oskus mõista oma õigusi ja kohustusi, teistega arvestada. “Kõik see on tegelikult vajalik igas olukorras, nii samuti nagu erialane pädevus – olgu siis tegemist hobi või tööga.”

Tema on oma harrastuste abil jõudnud arusaamisele – ja see on kõige väärtuslikum –, et “maailmas on palju rohkem asju ning need on märksa keerulisemad kui paistavad. Arvamus, et kõik on väga lihtne, viitab vaid su enese lollusele. Mulle ei meeldi hoiak, et kui sa midagi ei tea, siis seda pole olemas. Ja mulle ei sobi inimesed, kes omaenese silmapiirist kaugemale ei mõtle, ignoreerides seda, et selle taga võib veel midagi olla”.

KRISTEL TAMMEMÄE OÜ PÄHKEL TEGEVJUHT:

“Eeroga on lihtne asju ajada, ta ei takerdu detailidesse. Hoiab küll pisiasjadel silma peal, aga samal ajal ei kaota “suurt pilti”. Ta sõandab tunnistada minevikus tehtud vigu, ent need ei võta talt julgust proovida teha kõike uuesti juhul, kui vigadest on võimalik õppust võtta.

Otsustamisel on ta mõnevõrra konservatiivne. Eerol võtab uute ideedega kaasaminek aega, ta tahab neid enne läbi mõelda, ei torma uisapäisa.

Nii nagu enamikule meist meeldib tallegi tegeleda sellega, mis köidab, aga mille suhtes tõmmet ei ole, see võtab kauem aega. Inimesena on ta aga hästi rahulik.”